

brugsafgifter. Den højtærede Minister sagde nemlig, at naar man indfører saadanne Afgifter, ville de selvfølgelig medføre nogen Nedgang i Forbruget, og hvor Forbrugsevnen er svag, vil man skære Forbruget bort. Det er meget rigtigt. Lige overfor Luksusforbrugsafgifter som denne og mange andre tilsvarende vil Virkningen blive, at hvor den økonomiske Evne er svag, maa den give Afkald paa den lille Glæde, som dette Forbrug kunde yde, og derfor er det saa overordentlig uretfærdigt at beskattede et Luksusforbrug som det, der her er Tale om. Men den højtærede Minister har sit Standpunkt, og han har sin Vildfarelse og vil opretholde den og vil ikke revidere Loven inden 1915. Saa har jeg ikke andet tilbage end at ønske, at der hurtig maa komme en Finansminister, der vil være med til at revidere Loven, og da jeg tror, at det af Hensyn til Statens Finanser ogsaa vil være heldigt, at Finansministeren ombyttes, skal det ikke volde mig meget Besvær at ønske dette.

Den højtærede Minister var dog i Dag imødekommende paa 2 Punkter, og det skal jeg ikke undlade at takke ham for. Dels vilde han overveje Muligheden af at ophæve Musikerskatten 1 Maaned før end oprindelig bestemt, og jeg haaber, han maa komme til det Resultat, at det kan lade sig gøre. Dernæst sagde han med Hensyn til Boldspilafgiften, at han vilde overveje hele dette Spørgsmaal. Den højtærede Minister sagde, at han havde, hvad man end kunde sige om Lovens Virkninger, ønsket at gennemføre den paa en human Maade. Det skal jeg ikke betvivle, alt, hvad jeg har hørt i saa Henseende, bekræfter, at den højtærede Minister har ønsket at administrere mangfoldige af disse barbariske Bestemmelser saa human, som det lader sig gøre. Der ligger en Erkendelse fra den højtærede Minister i denne Udtalelse. Hvad særlig Bestemmelsen vedrørende Boldspillet angaar, som den højtærede Minister altsaa erklærer sig rede til at overveje, vil jeg haabe, hvis Resultatet af denne Overvejelse maatte blive, at Lovens Bestemmelser ikke lade sig fortolke paa den humane Maade, som Finansministeren ønsker, og som vil betyde, at Sporten ikke faar urimelige Byrder og Hindringer at kæmpe imod, om den højtærede Minister paa dette enkelte Punkt vil tage Initiativet til en Ændring af Loven, hvilket vistnok vil kunne ske i Kraft af et enkelt Ord. Jeg skal paa Forhaand, hvad jeg allerede har gjort, give Afkald paa at stille Ændringsforslag til

det foreliggende Lovforslag for at gøre det saa let som muligt for Ministeren at tage Initiativet, hvis hans Undersøgelse fører til, at han ikke kan komme til en anden Fortolkning end den i Øjeblikket anvendte.

Johan Knudsen: Det ærede Medlem fra Kalundborg (Røde) var saa elskværdig at sige til mig, at Indførelsen af Musikerskatten var Hovedresultatet af min politiske Virksomhed. Det er maaske ikke urigtigt, at mit Arbejde med Forlystelsesskatten, som efter mine Ændringer blev fuldstændig forandret, har været Hovedresultatet af min politiske Virksomhed her i Salen, men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at mine Ændringer ikke indskrænkede sig til at angaa Restaurationsmusikken, de vare ganske anderledes betydningsfulde og gennemgribende.

Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) udtalte, at vi i København ikke have mere end to Varieteer. Jo, vi have, vi have mange flere Varieteer end „Scala“ og „Olympia“. Jeg har ganske vist læst i Aviserne, at Hr. Thomas S. Lorentzen, Værten i „Scala“, vil ophøre med denne Sæson, men der kommer rimeligvis en anden Vært i „Scala“ i Stedet, og selv om dette ikke skulde blive Tilfældet, ser jeg ikke nogen Ulykke i, at denne Varieté nedlægges.

Det ærede Medlem udtalte fremdeles til mig, at hvis jeg gerne vilde have Teaterskatten ophævet for Provinsscenernes Vedkommende, kunde jeg stemme for Socialdemokraternes Lovforslag. Nej, jeg kan ikke stemme for det, fordi jeg mener, at Forlystelsesskatten i det store og hele er en meget brugbar Skat, og specielt fordi jeg mener, at den er til ikke uvæsentlig Gavn for Privatteatrene i København.

Den højtærede Minister udtalte, at hvis Musikerskatten skulde beregnes, ikke efter Orkestrets Størrelse, men efter Areal, vilde det føre til absurde Resultater. Denne Beregningsmaade har man dog i flere tyske Byer, f. Eks. i Köln, og saa vidt jeg ved, er man der meget tilfreds dermed. Med Arealets Størrelse som Beskatningsgrundlag vilde Musikerskatten i alt Fald ikke være bleven saa forhad, som den er bleven, idet den i alle Tilfælde da ikke kunde opfattes som en Kopskat paa Musikerne.

Den højtærede Minister spurgte mig, med hvilken Ret Provinsselskaberne skulde være fri for Skatten. Jeg vil svare, at